

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 czerwca 2021 r.

Pozycja 100

POSTANOWIENIE z dnia 4 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 100/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej O.D. w sprawie zgodności:

§ 1 ust. 1 pkt 1, pkt 3-5, § 1 ust. 2, § 3 ust. 1, § 4 ust. 2 pkt 4, § 7 ust. 1 załącznika do uchwały nr LIV/1575/2013 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 maja 2013 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad przyznawania i pozbawiania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st. Warszawy (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 6317) z art. 31 ust. 1 i ust. 3, art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2, art. 68 ust. 5, art. 7 w związku z art. 94, art. 63, art. 92 ust. 1, art. 78 w związku z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 lipca 2018 r. (data nadania) O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 maja 2016 r. (sygn. akt [...]) oddalono wniesioną przez skarżącego skargę na uchwałę nr LIV/1575/2013 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 maja 2013 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad przyznawania i pozbawiania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st. Warszawy (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 6317).

Od tego orzeczenia skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z 19 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]) skargę oddalił.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 października 2019 r., skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 5 listopada 2019 r. (data nadania) skarżący – dochowując przewidzianego prawem terminu – odpowiedział na zarządzenie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

Mając na względzie art. 67 ust. 1-2 u.o.t.p. TK, Trybunał jest co do zasady związany zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. Jako ostateczne orzeczenie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego, naruszonych w sprawie objętej wniesioną skargą, skarżący wskazał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]), którym oddalono skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 maja 2016 r. (sygn. akt [...]), oddalającego skargę na akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), skarga na akt prawa miejscowego inicjuje postępowanie w przedmiocie oceny legalności uchwał podejmowanych przez organy gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (akty prawa miejscowego). Rozstrzygające tę kwestię wyroki sądów administracyjnych stanowią realizację konstytucyjnej kompetencji do orzekania o zgodności uchwał organów samorządu terytorialnego z ustawami (art. 184 Konstytucji). Wyroki te nie mają charakteru rozstrzygnięć indywidualnych, odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu. Nie zawierają także ustalenia okoliczności stanu faktycznego, z których można by wnioskować o rzeczywistym naruszeniu indywidualnych praw lub wolności (zob. postanowienia z: 29 listopada 2000 r., sygn. Ts 139/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 39 oraz 29 czerwca 2012 r., sygn. Ts 196/09, OTK ZU nr 4/B/2012, poz. 322).

Kwestionowana uchwała Rady Miasta nie stanowiła zatem normatywnej podstawy ostatecznego orzeczenia, lecz była jedynie przedmiotem jej rozstrzygnięcia. Natomiast wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego nie kształtował w sposób bezpośredni żadnych – wskazanych w skardze – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego.

Gdyby Naczelny Sąd Administracyjny – zgodnie z żądaniem skarżącego – wydał wyrok stwierdzający nieważność kwestionowanej uchwały, skarżący zyskałby jedynie prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć wydanych wcześniej na jej podstawie (art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz. U. z 2019 r. poz. 2325). Jednak skarżący nie wskazał jako wzorca kontroli żadnego przepisu Konstytucji wyrażającego prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć, wydanych na podstawie uchwały uznanej prawomocnie za nieważną.

3. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu pełnego składu z 10 marca 2015 r. (sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35), naruszenie wolności i praw, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, powinno mieć charakter osobisty oraz bezpośredni. Skarga konstytucyjna przysługuje bowiem każdemu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone. Doznanie tego naruszenia stanowi więc warunek konieczny prawa do skargi, albowiem – jak podkreśla się w orzecznictwie Trybunału – skarga konstytucyjna stanowi ostatnią szansę dochodzenia praw i wolności, naruszonych przez zastosowanie kwestionowanej w skardze normy prawnej (zob. postanowienie TK z 22 lipca 2014 r., sygn. SK 28/12, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 87 oraz przywołane tam orzecznictwo).

Skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji, zgodnie z którą – w ramach rozpoznawanej sprawy – pogląd ten nie powinien znaleźć zastosowania lub należałoby od niego odstąpić.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego nie kształtował w sposób bezpośredni sytuacji prawnej skarżącego w zakresie wskazanych w skardze jego konstytucyjnych wolności lub praw, gdyż kwestionowana uchwała stanowiła przedmiot, a nie normatywną podstawę tego wyroku.

4. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, odmówił nadania skardze dalszego biegu stwierdzając, że nie spełnia ona określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK wymogu zakwestionowania przepisu stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.